

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Det er som at få en gave fra himlen, når fru Annette Just går på talerstolen. Før, lige over frokost, stod fru Annette Just her og holdt fast i, at hun kom i hvert fald aldrig til at stemme for Vestunionen og ØMU og hele pibetøjet, for de ting skulle ikke med, for selv om der skulle komme en regering med Venstre og De Konservative, skulle de i hvert fald ikke regne med, at fru Annette Just ville være med til at tage de fire forbehold væk. Nu har vi ingen forbehold fået, og det minder mig fuldstændig om Juni-Bevægelsen og Folkebevægelsen. Sådan bærer de sig også ad. På den ene side siger de: Stå nu endelig fast på forbeholdene. På den anden side siger de: I har ingenting fået. Begge dele kan jo umuligt være rigtigt. Jeg er overbevist om, at de, der kan læse indenad i de grønne bøger – hvis der skulle være nogen, der kaster et blik på denne debat, en eller anden historiker eller de, der har hørt på – sagtens kan høre, hvad dette her er for noget, så jeg behøver ikke flere korte bemærkninger til dette her.

Den fg. formand (Helge Sander):

Men det gør fru Annette Just.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Så må vi håbe, at fru Lilli Gyldenkilde også kan læse indenad i de grønne bøger.

Jeg ved nu ikke, hvorfor fru Lilli Gyldenkilde skal vente, til de grønne bøger udkommer, for fru Lilli Gyldenkilde burde vide på nuværende tidspunkt, at Fremskridtspartiet aldrig nogen sinde har accepteret de fire forbehold. Vi har hele tiden sagt, at det var totalt latterligt, når man fra SF's side påstod, at disse fire forbehold skulle give et nyt grundlag for den politiske union, som man ønskede med Maastricht-Traktaten. Derfor fastholdt vi klart og tydeligt vores nej til Maastricht-Traktaten, mens SF lod sig købe for en ret linser. SF bøje sig for et eller andet pres – jeg ved ikke, hvor de har fået det fra, måske fra Socialdemokratiet – for at få mulighed for at gå ud og tage endnu en afstemning. Det var det mest ejendommelige, for vi kunne alle bevise, at det, der stod i Maastricht-Traktaten, også er det, der står i Edinburgh-Afgørelsen, som fru Lilli Gyl-

denkilde er så begejstret for. Der står intet nyt i Edinburgh-Afgørelsen, så derfor kan jeg sige, at Fremskridtspartiet aldrig nogen sinde har talt for noget som helst forbehold.

Den fg. formand (Helge Sander):

Vi er tilbage i ordførerrækken.

Peter Duetoft (CD):

Jeg vil ikke gøre mig til kampdommer, men dog alligevel sige til fru Annette Just: Desværre har SF jo ret i, at der faktisk er indhold i de fire forbehold, og det er derfor, nogle af os gerne vil have dem afskaffet igen. Men tillykke til SF med det da.

Men i øvrigt også tillykke til Europa, for det er jo i virkeligheden en tillykke til Europa-dag i dag, fordi de fire ansøgerlande har fået færdigforhandlet deres aftaler med Den Europæiske Union. Det viser jo, at Den Europæiske Union ikke er den lukkede klub, som nogle har gået rundt og påstået den var. Den Europæiske Union er åben for nye medlemmer, og jeg håber da bestemt, at de fire, der er på tale i denne omgang, kommer med.

Jeg tror, det er rigtigt, som både statsministeren og udenrigsministeren understregede i oplægget til denne debat, at dér, hvor den største effekt for Danmark kommer med de nordiske lande som medlemmer, bliver den dagsorden, der bliver sat. Det bliver dagsordenspunkter, som også vi er interesseret i. Det bliver miljøsynspunktet, det bliver ønsket om stærkere demokrati, det bliver den velfærdsmodel, som statsministeren omtaler. Alene det, at Østersøen kommer på dagsordenen, hvor det jo ellers altid har været Middelhavet, man talte om, bevirker, at Fællesskabet bliver trukket mod nord. Vi får også frihandelslande ind, lande, der kan være med til at stemme imod, når Frankrig f.eks. kører en mere protektionistisk linje, og dermed bliver kampen mod handelshindringer også styrket ved, at lande med vores grundsynspunkt kommer med. Endelig er de fire nye lande jo også lande, der ligesom vi mener, at Fællesskabet er stærkt ved, at man på én gang står sammen om rammerne og samtidig accepterer den historiske og kulturelle forskellighed fra land til land.

I 1960'erne, og det vil sige blandt de gamle EU-lande, var der jo folk, der troede på den totale harmonisering, folk, der troede på, at vi